

[Duetoft]

Men igen, det handler ikke om, hvem der beder om disse samråd. Det, fru Pernille Forchhammer angreb udenrigsministeren for før, var, at udenrigsministeren ikke har orienteret udvalget om den generelle situation i Sydafrika. Det ønskede ministeren rent faktisk at gøre på det udvalgsmøde, men jeg ønskede ikke, at det kun skulle være på 4 minutter.

Jeg synes, det er unfair, at fru Pernille Forchhammer igen her angriber både regeringspartierne og udenrigsministeren for disse forhold. Hvorfor i alverden skulle det dog være værre eller bedre, at det var regeringspartierne end mig, der rejste dette spørgsmål?

I første indlæg sagde fru Pernille Forchhammer: »Det er forkert af udenrigsministeren at orientere Folketinget om den generelle situation i Sydafrika; det burde være sket i udvalget«. Nej, fru Pernille Forchhammer, det burde det ikke. Så lad være med at blande tingene sammen.

(Kort bemærkning).

Jørgen Winther (V):

Jeg vil gerne lige følge det op, hr. Duetoft sagde sidst. Som formand for Udenrigsudvalget orienterede jeg fra indledningen om, at vi kun havde 1 time til samrådet, og tilføjede, at hvis man kunne få korte spørgsmål og korte svar, kunne man nå begge former for samråd. Jeg må konstatere, at spørgsmålene gang på gang var meget lange. Jeg vil ikke sige, der var nogen, der bevidst forsøgte at forhindre, at vi kunne få det næste samråd. Hvis der er nogen, der har haft tanken, vil jeg ikke afvise, det måske kunne være en rigtig tanke, men jeg vil bestemt ikke på nogen som helst måde hævde det. Situationen er sådan, at jeg som formand gjorde det maksimalt mulige, for at vi kunne nå begge samråd. Hvis man havde været indstillet på det, havde man kunnet nå begge faser.

Jørgen Estrup (RV):

Jeg har bestemt ikke noget imod, at udenrigsministeren gav den redegørelse. Jeg mener oven i købet, at den var nyttig, men jeg vil alligevel gerne tillade mig at vende tilbage til det, der er sagen i dag, nemlig lovforslaget.

Udenrigsministeren kom jo med en kommentar om, at det spørgsmål, der var stillet i udvalget, kunne han ikke sådan uden videre

besvare, fordi det efter hans mening var alt for specifikt.

Det, der står i det pågældende spørgsmål, er, at udvalget beder ministeren redegøre for regeringens vurdering af firmaet Skamols behov for at få dispensation fra forbudet.

Ja, det er vel ikke mere specifikt eller specielt end det, vi andre skal tage stilling til. Det, der står i det pågældende spørgsmål, er, at man gerne vil høre, om regeringen skulle have en mening. Det er vel ikke så urimeligt at spørge udenrigsministeren, om han har en mening om den pågældende sag, som har givet anledning til al denne ballade. Det hele går sådan set ud på, at vi i udvalget gerne til indledning ville have ministerens mening, og det synes jeg var nyttigt, for det er jo hele baggrunden for vores diskussion om, hvorvidt en eventuel dispensation skal være produktorienteret, eller den skal være generel. Jeg mener egentlig ikke, det er urimeligt at spørge regeringen, om den har en mening om, hvad der er behov for.

Dernæst vil jeg gerne vende mig til det, som var hovedindholdet af udenrigsministerens tale, nemlig køreplanen. Vi fik i hvert fald afklaret én ting, nemlig at udenrigsministeren mener, at der skal en ny køreplan til, hvorimod vi jo altså tidligere kunne forstå, at det ikke var begge regeringspartierne, der mener det, og det måske var nyttigt, at regeringen fik koordineret sine anstrengelser på dette område.

Men jeg synes nok, at udenrigsministeren på forhånd forspilder mulighederne for at få en dialog med Folketingets partier, når han derefter holder et fnysende indlæg med anvendelse af ord som »fortidig«, »ulogisk« og »forkvaklet«. Det er da ikke nogen måde at få en dialog på, hr. udenrigsminister. Det får man et skænderi på, det opnår man ingen resultater ved. Derfor er mit spørgsmål naturligvis til udenrigsministeren: Hvad ønsker ministeren at opnå? Ønsker ministeren, at vi skal have en samlet politik på dette område, eller ønsker ministeren at skabe ballade?

O.k., hvis det er det sidste, kan vi andre ikke undgå det. Jeg synes, at denne sag er for vigtig til, at man blot skal holde moralprædikener. Jeg synes, vi skulle prøve at holde fast i det fælles grundlag for en politik, som blev skabt her i sommer på området, og jeg kan i hvert fald tilsige ministeren, at vi fra radikal side er overordentlig villige til at diskutere den udvikling, der har været i Sydafrika.